

(на мѣсто боѣ се); хей! (на мѣсто чювашь ли!) и проч.

Съществително съ прилагателно-то се съгласватъ въ родѣ, число и падежъ както и мѣстоимѣнія-та и причастія-та; а подлогъ-тъ се съгласува съ сказуемо-то въ лице и число.

Отъ падежи-тъ именителный се употрѣблява за подлогъ, и прилогъ, звателный за да зовемъ, дателный и винимателный за допълненіе. Въ старобългарскій языкъ има и родителенъ, творителенъ и предложный падежъ: н. п. благъ, р. блага, д. благу, в. блага, з. блаже, т. благимъ, п. блазѣ и проч. Едно главно прѣдложеніе допълнено съ приставени, или сборъ отъ нѣколко главны придружени съ тѣхни-тъ приставени, нарича се *періодъ* или *изрѣченіе*.

Періодъ отъ едно главно прѣдложеніе зове се *простъ*, а съставенъ отъ двѣ или повече главни предложенія, нарича се *сложенъ*, а главни-тъ прѣдложенія въ періода наричатъ се нѣгови *членове*.

Сложный періодъ се дѣли на двѣ половины, отдѣлены съ двоеточіе или съ; н. п. Чюдно е, какъ человекъ иска да остава неизмѣненъ, кога-то всичко-то естество около него се измѣнява